

FORÆLDREANSVARSLØVEN

Samværssag mellem pige på 1½ og psykisk ustabil og stærkt synshandicappet far.

Mor (20 år) og far (26 år) kender faktisk ikke hinanden. Det eneste fælles, de har, er et 13 ugers ophold på Højskole i efteråret 2007. Begge har det tilsyneladende svært socialt og finder sammen som venner. De snakker godt sammen, og det ender op i, at mor bliver gravid.

Da begge forlader Højskolen efter endt ophold (far til [redacted] og mor til [redacted]), har mor ingen intension om at holde kontakten ved lige, da far allerede her viser sig at være voldsomt dominerende, aggressiv og udnytter hende...

Da far finder ud af, at mor ikke vil have noget med ham at gøre, og at hun ikke vil have en abort, starter en endeløs række af chikane og trusler. Dette foregår inden fødslen både via sms, mails og over telefonen - både dag, aften og nat.

Der kommer trusler om

- at far vil presse mor til at få en abort
- at hun vil blive en dårlig mor
- at han ikke vil have noget med barnet at gøre
- at han ikke vil betale børnepenge
- at han vil komme og tage barnet fra mor
- at mor skal passe på, når hun går på gaden i fremtiden
- at far vil kontakte mors familie og tale dårligt om mor.

Far udgiver sig bl.a. for en anden på nettet for at komme i kontakt med mor.

Mor får nyt telefonnummer flere gange og tør ikke tage telefonen, når den ringer med hemmeligt nummer.

Mor kontakter via mail Statsamtet i begyndelse af sin graviditet for at få råd og vejledning i, hvordan hun skal forholde sig med hensyn til far i fremtiden. Hvilke krav og rettigheder har han?

INTET SVAR.

Efter et par måneder gentages henvendelsen til Statsamtet, da mor efterhånden er noget desperat. **INTET SVAR.**

Mor bor fortsat hjemme og får god støtte og opbakning af familien. Mormor har en dag en snak med far, hvor de indgår den aftale, at hvis far stopper sms, mails mv. til mor resten af hendes graviditet, vil mormor ringe til ham, så snart mor har født.

Mormor ringer dagen efter fødslen og inviterer far og hans forældre til at komme den efterfølgende weekend og se barnet. Dette udskyder far endnu 14 dage, da han der alligevel skal til Sjælland, så barnet er 1 måned, da far

ser det første gang.

Far giver kort efter fødslen afkald på forældremyndigheden. Sender en sms med besked om, at han ikke vil have del i forældremyndigheden. Der udfærdiges et dokument af præsten i mors sogn, som *far underskriver*. Der aftales samvær hver anden weekend, og at farfar og farmor altid er velkommen sammen med far.

De første samvær forløber fint, hvor begge familier er til stede, eller far kommer alene og er sammen med mor, barn og resten af familien i huset. Ganske afslappet.

Far sidder med barn og forsøger at give flaske, give sut mv. Men da han er stærkt synshandicappet (blind på det ene øje og kikkertsyn på det andet) kan han ikke se tæt på og kan derfor ikke se barnet tydeligt. Han føler med fingrene på hendes ansigt. Derfor hjælpes han med at finde mund og flaske og sut mv. Dette bliver han mere og mere irriteret og vred over.

Under et samvær falder han tilsyneladende over ingenting og lander tungt i en lænestol (han har tabt sig fra 200 kg til 130 kg).

Alt dette ender kort fortalt op i en diskussion mellem mormor og far en dag, da han ville tage barnet op ad skråstolen, hvor han famlede i blinde og ikke kunne finde spændet. Mormor var bange for, at han ville falde med barnet, hvorfor hun ville hjælpe. Far bliver voldsomt aggressiv og råber op, og mormor beder ham opføre sig ordentligt eller forlade huset. Far vælger at forlade huset med ordene "nu går jeg til Statsamtet, og så vil det komme til at gå ud over mor".

I Statsamtet rejses sag om *bopæl, forældremyndighed og samvær*.

Statsamtet bestemmer at samvær skal fortsætte som hidtil hver anden uge i mors hjem. Mormor skal ikke være tilstede, men en anden *bisidder*, da mor ikke vil være alene med far. Oldemor træder til. Fra far gik i vrede til Statsamtets afgørelse er der gået 2½ måneder, hvor far er *udeblevet fra samvær*.

Sagen om bopæl og forældremyndighed sendes videre til Retten.

På trods af al den uro og usikkerhed der er i mor og barns liv, får mor stor ros af sundhedsplejerske og læge. Barnet stortrives og udvikler sig flot, er ikke bange for fremmede og græder faktisk aldrig.

Da samvær starter op igen, reagerer barnet voldsomt på far. Græder meget, og vil ikke have noget med ham at gøre. Mor er utryk ved far, der provokerer, og hun ved, at alt, hun gør og siger, vil blive brugt mod hende i den kørende retssag. Far forsøger på ingen måde at komme i kontakt med barnet. Vil ikke skifte barnet da "han er faren". Koncentrerer sig meget lidt om barnet, men snakker gerne med morfar samt de andre børn i familien.

Ved det indledende retsmøde sidder mor fuldstændig hjælpeløs og desperat med dommer, børnesagkyndig, far, fars advokat og egen advokat, hvor alle er mod mor. Mor *mistænkeliggøres* på alle måder, selv om det eneste hun gør er *at beskytte sit barn*. Hen over hovedet på mor aftales forligsforslag hvor far 3 gange skal passe barn alene i 5 timer på mors bopæl og derefter 3 gange på egen bopæl. Herefter skal der være samvær med overnatning,

hvor far selv skal transportere barnet hjem. Mor har 8 dage til at sige ja eller nej til forliget. Mor forlader mødet opløst i gråd og er desperat.

Mor er meget usikker på egen advokat, men ved ikke hvilke muligheder hun har mht. *advokatskift*, da hun har fået *fri proces*.

Efter første samvær, hvor far skulle passe barnet selv, er mor 100% overbevist om, at det kan ikke lade sig gøre. Mor og oldemor overværer, hvordan far slet ikke kan trøste barnet. Græder 4 timer ud af 5, sover $\frac{1}{2}$ og er rolig $\frac{1}{2}$ time. Far kan ikke skifte barnet, men henter hjælp hos mor. Far kan ikke give mad, men henter hjælp hos mor, da barnet er smurt ind i mad fra top til tå. Far kan ikke trøste overhovedet. Da far skal lægge barnet i barnevognen på terrassen, skal han føle sig frem med fødderne for ikke at falde over noget og for at finde trappen ud, da han ikke kan se det. Da far skulle gå med barnevognen, gik han ind i adskillige ting, da han ikke kunne se, hvad der var foran barnevognen. Far skulle have hjælp til selen i barnevognen. Så mor siger nej til forligsforslaget.

På første retsmøde, hvor mor igen mistænkeliggøres, besluttet det, at der skal være 4 x *overvåget samvær* i [redacted] med far, barn og en konsulent til stede.

Mor er alle 4 gange meget utryg ved at skulle aflevere barn (1 år) til far og konsulent et fremmed sted. Barnet græder voldsomt alle 4 gange. Peger væk fra far mod døren og bilen. Vender bevidst ryggen til far og vil ikke se på ham. Ryster voldsomt og er meget bange. Har meget svært ved at slippe mor, men holder fast i hendes tøj.

Når mor henter barnet igen, kan hun ikke få at vide af konsulenten, hvordan det er gået. Får kort at vide, at det er gået godt og *intet* andet, selv om mor kan se, at barnet er helt hævet i ansigtet af gråd. Barnet peger straks på døren og vil væk.

[redacted] afsluttes med et referat fra konsulenten som bilag til sagen i Byretten. Da mor læser referatet, er hun meget uforstående. Alle de negative oplevelser, mor havde ved aflevering og afhentning, var ikke med. Ingen forklaring på barnets reaktioner. Intet. Der står kun, at far har klaret det hele flot og alene. Absolut ikke foreneligt med de oplevelser, mor har ved de alm. samvær. Så mor skriver også et bilag med hendes oplevelse af forløbet og sender det til egen advokat i forvisning om, at det medsendes til Retten. **DETTE SKER BARE IKKE!**

Da de almindelige samvær genoptages efter [redacted], har far skiftet voldsomt karakter. Straks han kommer ind ad døren, begynder han at kommandere rundt med alt og alle. Kort inde i forløbet bliver han meget voldsom verbalt over for oldemor (73 år) og giver hende et skub, da han kommer ind ad døren.

Alt skal diskuteres. Retssagen. Hvordan bleen skal vende. Om tøjet vender rigtigt. Om barnet må spise sne. Legetøj. Sutte på mobiltelefonen. Børnepenget. Mistænkeliggørelse af mor. Vender alt til egen fordel. Trusler med at når barnet kommer hjem til ham, er det ham, der bestemmer og så skal hun have masser af slik og cola. Hun må ALT. Nedgør mor

voldsomt gennem barnet. "Hvor er hun dum og grim. Hvor har vi været uheldige med hende", "Jeg er den bedste og den klogeste". Han kan skifte mellem at råbe meget højt, samtidig med at han puster sine 130 kg op. Kort derefter kan han sidde på gulvet foran barnet og skifte mellem at grine højt og hysterisk og så kort efter græde højt og voldsomt. Han er en tikkende bombe. Får han ikke sin vilje, eller bliver han presset en smule, eksploderer han.

Alting noget, der gør barnet fantastisk bange og utryg.

En næsten fremmed mand, der kommer ind i hendes trygge rammer og straks skaber en masse uro.

Sideløbende med retssagen i Byretten starter far nye sager, mor skal forholde sig til. Selv om sag om transportudgifter er afgjort i Statsamtet, truer far med at tilbageholde børnepengene samt at gå i Fogedretten. Nye krav bliver flere gange tilføjet den kørende sag.

Mor har fået adressebeskyttelse, og er flyttet i egen lejlighed med barnet. Samvær finder fortsat sted i mormors hjem, da der her er andre til stede (nu må mormor, morfar, oldemor, oldefar dog ikke være tilstede mere - ikke engang på matriklen), men mors 4 mindre søskende. Mor er efterhånden så bange og utryg ved far, at hun har mavepine flere dage inden, der skal være samvær. Hvor meget vil han råbe op næste gang? Hvor bange vil barnet blive for ham? Hvor meget vil hun græde? Hvad skal vi diskutere denne gang? Kommer mor til at bruge et forkert ord eller vending, der kan bruges mod hende i retten?

Holder der en Taxa på p-pladsen - er det ham, der er kommet?

Vil han komme og hente barnet i vuggestuen, så hun er væk, når mor kommer?

Far har på én eller anden måde fået oplyst mors adresse. Det fortalte han adskillige gange meget provokerende: "nu ved jeg hvor du bor, at du ved det...!!"

Der er ingen mulighed for samarbejde overhovedet. Alt hvad mor siger eller foreslår, bliver der sagt nej til. Alt mor gør er forkert, og skal gøres på anden vis. Mor må ikke besøge familien, da mor beskyldes for ikke at passe barnet selv. Kommer hele tiden med en masse påstande, som mor skal forsvare sig mod i Retten.

Da mors advokat og fars advokat, uden at inddrage mor, beslutter, at der skal være samvær i mors lejlighed - dvs mor skal lukke far ind i sit eget hjem men forlade hjemmet, så far kan være der alene med barnet, beslutter mor at skifte advokat.

Via krisecentret i [redacted] anbefales ny advokat [redacted], som har stor erfaring i samværssager, og som arbejder for mor og barn.

Advokaten får sat fokus på væsentlige elementer i sagen inden domsafsigelse.

Byretten beslutter, at der skal være fælles forældremyndighed, og at der skal være samvær hver anden uge, hver gang i [redacted]

Dvs at mor og barn skal transporteres 4 timer den ene vej, være til et frygteligt samvær i 3 timer og transporteres 4 timer hjem igen hver anden lørdag!!!

Mor anker sagen til Landsretten, og skal endnu en gang have ny advokat.

Hvorfor skal der absolut være samvær, når far tydeligt viser, at han ikke er interesseret i barnet. Alle de timer, der sammenlagt har været samvær, er det meget få timer, far reelt har koncentreret sig om barnet.

Far og barn kender ikke hinanden.

Far og barn har aldrig været alene.

Far er meget voldsom, aggressiv, voldsomt psykisk svingende - græder, griner, råber. En tikkende bombe. Hvordan vil han reagere, når han er alene med barnet og ikke kan få hende til at holde op med at græde, hvis hun ikke vil sove, hvis hun ikke vil spise?

Barnet er meget bange og utryg ved far. Skifter fuldstændig i humør straks hun hører far. Bliver mut, sur, ked af det. Virker træt og ugidelig. Vil ikke se på ham. Vender ryggen til. Ignorerer ham. Vil bare væk. Så snart far er gået igen, vender den glade, grinende og altid livlige pige tilbage. ATTER FRED!

Hvis det ender med en dom, der siger samvær i Frødericia alene med far og barn, går barnet psykisk i stykker. Den voldsomme måde, en så lille pige allerede nu kan reagere på, er slet ikke rar at se på.

Hvorfor skal der absolut være fælles forældremyndighed, når far ikke er til at samarbejde med? Alt skal diskuteres. Alt mor gør er forkert. Stiller konstant krav til egen fordel frem for barnets. Får vendt alt til egen fordel. Mistænkeliggør mor hele tiden. Skaber en meget utryg dagligdag for mor og barn. Det kan ikke nytte at hjælpe ham, da "han ved bedst selv". Sender alle væk der er "farlige". Meget aggressiv, når han bliver presset. Mor og far kender ikke hinanden. Har ikke set hinanden under graviditeten. Har aldrig boet sammen. Lægger ikke skjul på, han synes, det er langt at rejse for ham, når der skal være samvær. Skaber konstant yderligere utryghed og bekymringer.

Barnets tarv i denne sag er at få fred for far og kunne leve et roligt og trygt liv med mor.